

[Westermann.]

kendte, at der var noget galt ved hele Isbrydervæsenet, og det resulterede i, at den højtærede Handelsminister Fredag den 29. Januar om Morgenen besluttede sig til at lægge Isbrydertjenesten fra Søfartskontoret ind under Overskibsinspektør, Kaptajn Grue. Der er et gammelt Ord, der siger: Man skal ikke skifte Heste i Vade-stedet! Jeg synes, at det gjorde man her, idet man Søndag den 31. Januar gik i Gang med at flytte alt over fra det ene Kontor til det andet, man flyttede Telefoner, Radiostationer og Telegrafer, saaledes at der ikke var til at faa Forbindelse med Istjenesten netop den Dag, da det brød sammen overalt, baade i Store Bælt og i Østkysthavnene. Naar en saadan Disposition træffes, en Disposition af ret vidtrækkende Betydning, som i det specielle Tilfælde selvfølgelig maatte komme til at forøge hele Forvirringen i Isbrydningsvæsenets Tjeneste, vil det være naturligt at spørge, hvorfor Isbrydningsnævnet ikke er blevet hørt i denne Sag. Jeg har min Mening derom: at det skyldes, at der ikke var nogen Formand til at indkalde dette Isbrydningsnævn; men jeg synes alligevel, det kunde være naaet; naar Bestemmelsen allerede var truffet den 29. Januar, kunde det være naaet at sammenkalde Nævnet og faa en Udtalelse om, hvorvidt dette var en formaalstjenlig Maade at komme uden om de Vanskeligheder paa, som forelaa.

Efter den Forespørgsel, som jeg anmeldte her i dette høje Ting den 2. Februar, maa jeg have Lov at sige, at Isbryderne ikke har haft meget Held med sig. „Storebjørn“ gik paa Grund den 2. Februar en Kvart i 5 om Morgenen paa Refsnæs, og da der derefter blev tilkaldt Assistance fra „Lillebjørn“, som laa i Smaalandsfarvandet, fik man at vide, at „Lillebjørn“ ikke kunde komme ud af dette Farvand paa Grund af Taage, Jeg skal ikke angribe dette, det er et hændeligt Uheld, at Skibe gaar paa Grund, men jeg kan antyde, at hvert eneste Aar, Isbryderne har været ude, har en af dem været paa Grund, saa man kan maaske alligevel uddrage noget deraf. Jeg vil dog ikke af denne enkelte Grundstødning uddrage, at det skulde være mindre kvalificeret Personel, der var om Bord, men jeg vil gøre det af en anden Omstændighed, nemlig den, at „Lillebjørn“ ikke kunde komme ud af Farvandet paa Grund af Taage, med andre Ord ikke kunde sejle under saadanne Forhold, og at „Storebjørn“ ikke kunde passere Hals Barre, men skulde have en lille Havnedamper ud gennem Isen

for at give den Lods om Bord — alt dette tyder paa, at der ikke var kvalificeret Personel om Bord.

Jeg mener derfor ikke, det var udtømmende eller paa nogen Maade overbevisende, hvad den højtærede Handelsminister før fremførte om, hvor mange Aar de enkelte Førere og Styrmand havde sejlet; jeg hørte ikke noget som helst om, hvilke Kvalifikationer de havde, jeg hørte ikke noget om, at de havde Farvandskendskab, jeg hørte, at Føreren af „Storebjørn“ havde sejlet i Østen, men jeg tror ikke, det giver noget særligt Kendskab til danske Farvande. De fleste af dem, forekommer det mig efter den højtærede Handelsministers Redegørelse, var Folk, der væsentligt sejlede med Isbrydere, det vil sige, at de kun kommer ud hvert tredje Aar. Men naar de endelig er kommet til Landtjeneste og Kontortjeneste, kan man stille det Spørgsmaal: Hvorfor er de Mennesker overhovedet forsat til aktiv Tjeneste igen?

Den højtærede Handelsminister sagde, at der ved Klargøring af Isbryderne ikke forelaa noget Spørgsmaal om Omkostninger; der har dog nok hos dem, som skulde træffe Dispositionerne, været Overvejelser i Retning af, at det er forbundet med ret store Omkostninger at udruste Isbryderne. Jeg mener derfor, det vil være rigtigt, at man tager under Overvejelse at borttrykke en saadan Hemning for Klargøringen af Isbryderne. Nu har den højtærede Handelsminister lovet, at Isbrydernævnet vil blive anmodet om at tage Stilling til, hvorledes Isbrydningsvæsenet fremtidig rettelig skal ordnes, og at der i den Anledning vil blive afgivet en Betænkning til den højtærede Handelsminister. Jeg vil gerne henlede den højtærede Handelsministers Opmærksomhed paa — det kunde muligvis komme med i de Overvejelser —, at det vilde være naturligt, at hele denne Isbrydningstjeneste, i hvert Fald hele Sejladsen med Isbryderne, henlægges til Marinen. Jeg gør ikke dette specielt som Søofficer, men i Kraft af min Stilling som Rigsdagsmand, fordi jeg mener, der her er en betydelig økonomisk Interesse at varetage for Staten; at der her vil kunne opnaas en væsentlig bedre Betjening af Materiellet, kan man ikke komme udenom. Men jeg gør det naturligvis ogsaa som Søofficer, fordi jeg som saadan har Forudsætning for at bedømme Forholdet. Det er selvfølgelig rigtigt, at det drejer sig om en bekostelig Udrustning, naar man skal antage Personel til disse Isbrydere. I det Øjeblik Isbryderne er henlagt under Marinen, hvilket er Til-